

13

Podle všech dostupných indicií jsme se ubytovali opravdu společně a do konce rekreace nám měly zbývat ještě celé dva dny. Ohledně plánované odborné lékařské konference neexistoval jediný záznam a zaměstnanci za pultíkem mě opakovaně ujistili, že mě s mou přednáškou v jejich sálech rozhodně nikdo neočekává. Nevěřil jsem jim a dožadoval se, aby zkontrolovali rozpis všech akcí, které se měly konat v prostorách hotelu Thermal, ale o srazu pediatrů skutečně nikdo nic nevěděl. Nechápal jsem, jak je to možné, protože jsem přijel do Varů jen proto, abych kolegům předal své poznatky. Rozhodně jsem neměl v plánu se jen tak poflakovat, a už vůbec ne se svou bývalkou.

Jenže nebylo pochyb.

Tam dole u recepce mě samozřejmě zachvátila panika. Ale ovládnul jsem se, za což jsem neskonale rád. Vzhledem k vlastním zkušenostem s psychicky nemocnými lidmi, a s přihlédnutím k mému atypickému vzezření, omylům i opakovaným stížnostem na personál hotelu, jsem po zběsilé a zoufalé krátké úvaze dospěl k závěru, že nebudu vyvolávat další zbytečné pozdvižení. Na vlastní oči jsem se přesvědčil o informacích, které mi předkládal hotelový interní systém a s omluvou jsem odkráčel někam mimo zaražené pohledy zaměstnanců. Nehodlal jsem zburcovat poplach vrcholící poklusem zřízenců se svěřací kazajkou, byl jsem přesvědčený,

že po klidné úvaze, a to někde v soukromí, dospěju ke zcela logickému vysvětlení.

Do sedmého patra jsem vyšel po svých, bočním schodištěm, hezky pomalu, krok za krokem a když jsem dorazil k cedulce s šipkami odkazujícími na jednotlivé pokoje, poslušně jsem se vydal v určený směr.

Jakmile jsem se kartou dotknul čidla na dveřích, klika cvakla a kontrolka na mechanismu krátce zablikala jásavým zeleným světýlkem. Vítala mě, jako starého známého, já však místo vděku obezřetně otevřel dokořán a vstřebával atmosféru krátké úzké chodbičky, která mě vábila dál.

„Zavřeš už konečně?“ dolehl ke mně nakvašený, důvěrně známý hlas, „je tu průvan! Mám na stole papíry!“ Zkoprněle jsem poslechl, protože mi hlavou probleskla neurčitá vzpomínka, jen co se však objevila, byla ta tam. Vteřiny ubíhaly, místo abych se odhodlaně vydal čelit realitě, zůstal jsem nehnutě trčet poblíž koupelny. Doufal jsem, že si rozvzpomenu, jen co pokoj uvidím, ale prozatím jsem tápal v temnotách.

„Odskočím si,“ vylétlo ze mě spontánně, když jsem zaslechl, že se Alice zvedá, aby ke mně nahlédla a mé tělo zbaběle vklouzlo do temné místnosti. Cvakl jsem vypínačem a konsternovaně se rozhlížel po vybavení. Spočinul jsem na proskleném sprchovém koutě i nablýskané vaně, na sadě tlustých, huňatých ručníků a velkém zrcadle. Hleděl jsem na svůj strhaný obličej a šálu, co mi visela podél těla, jak mrtvá liška s ohonem až na zem. Upustil jsem ji a sledoval, jak klesá k dlaždičkám s barevným vzorkem. Špičky mých bot olizovaly bělostnou předložku uprostřed místnosti, a tak jsem, hnán svým smyslem pro zodpovědnost, ustoupil stranou a neohrabaně se zul.